

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2536/2019
14.07.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Рада Васовић, адвокат из ... и ББ из ..., чији је пуномоћник Желимир Јеремић, адвокат из ..., против туженог Спортски центар „Младост“ Чачак, ради исплате зараде, одлучујући о ревизијама тужилаца изјављеним против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3975/17 од 02.08.2018. године, на седници одржаној 14.07.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, ревизије тужилаца изјављене против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3975/17 од 02.08.2018. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 3975/17 од 02.08.2018. године, преиначена је пресуда Основног суда у Чачку П1 289/15 од 30.06.2017. године, тако што је: одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се обавезе тужени Спортски центар „Младост“ Чачак да му на име разлике зараде за период од 07.02.2009. године до 30.04.2016. године, исплати износ од 109.731,00 динара и то појединачне месечне износе са законском затезном каматом, све ближе одређено у изреци; одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ..., којим је тражио да се обавезе тужени Спортски центар „Младост“ Чачак да за период од 01.02.2009. године до 30.04.2016. године попуни и преда М8 образац и уплати припадајуће доприносе Републичком фонду ПИО на разлику зараде напред наведене у изреци; одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца ББ из ... којим је тражио да се обавезе тужени Спортски центар „Младост“ Чачак, да тужиоцу исплати на име разлике између исплаћене месечне основне зараде (обрачунате зараде по месецима без додатка по члану 5. и члану 12. Закона о платама и јавним службама) и прописане месечне минималне зараде за период од 05.03.2010. године до 07.03.2013. године, укупан износ од 109.409,00 динара са законском затезном каматом и то на појединачне месечне износе од одређених датума доспелости до исплате, све ближе одређено у изреци; одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизије из свих законом прописаних ревизијских разлога.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), и утврдио да ревизије тужилаца нису основане.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неке од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијама неосновано указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци су у радном односу код туженог од 24.01.2006. године на пословима Према закљученим Уговорима о раду тужиоци су у утуженом периоду обављали послове НК радника са коефицијентом 5,83, који изражава сложеност послова, одговорност, услове рада и стручну спрему, а основна плата обрачунавана је тако што се утврђени коефицијент множи са основицом за обрачун плате који је утрђивала Влада Републике Србије. У спорном периоду тужени је тужиоцима исплаћивао плату у два дела, уз достављање месечних обрачуна, и то тако што је за редован рад тужиоцима исплаћивана плата из средстава добијених из буџета - аконтација према фонду часова, у висини одобрених средстава, а други део плате из сопствених прихода. Тужени је на име тужилаца уплаћивао припадајуће доприносе надлежним Фондовима, на основицу исплаћене плате. Вештачењем од је утврђена висина потраживања тужилаца у две варијанте: у првој варијанти обрачун плате је извршен тужиоцима множењем прописане месечне основице - прерачунате на основицу по сату рада тужиоца са коефицијентом радног места тужиоца према оствареној структури и месечном фонду сати рада, са додацима на плату који су тужиоцима исплаћени по основу члану 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама (минули рад, рад у дане празника, рад ноћу, прековремени рад) и са увећањем плате по основу члана 12. наведеног Закона (до 30% увећање плате по основу оствареног прихода), а затим у другој варијанти извршио је обрачун исплаћене плате тужиоцима без додатака на плату, (који су тужиоцима исплаћени) по основу члана 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама и увећања плате, по основу члана 12. наведеног Закона, које је тужиоцима исплаћено до висине минималне зараде утврђене од стране Владе Републике Србије (уколико је основна плата тужилаца била нижа од утврђене минималне зараде од стране Владе Републике Србије, тужени је исплатом увећања према члану 12. Закона о платама у државним органима и јавним службама, односно исплатом стимулације (коју је навео у обрачунским листовима тужилаца) употпуњавао исплату плате до висине минималне зараде), па за тужиоца АА тако обрачуната разлика износи 109.731,00 динара, а за тужиоца ББ износи 109.409,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да тужиоци имају право на исплату тражене разлике зараде за наведени период до висине минималне зараде, прихватајући другу варијанту налаза вештака, као и право за тужиоца АА из ... на уплату припадајућих доприноса на те износе, са образложењем да тужиоци имају право на плату, коју треба обрачунати без обрачуна додатка, по члану 5. (минули рад, рад у дане празника, рад ноћу, прековремени рад) и увећања плате према члану 12. (до 30% увећање плате по основу оствареног прихода) Закона о платама у државним органима и јавним службама, без обзира што су исти тужиоцима исплаћени до висине минималне зараде.

Другостепени суд је закључио да је првостепени суд на правилно и потпуно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право, због чега је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужилаца, са позивом на одредбе члана 1, 2, 8. и 12. Закона о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС”, број 34/01, 62/06, 92/11) и одредбе члана 2. Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС”, број 44/01...78/02, 121/03 са изменама и 11/12 и 124/12).

По оцени Врховног касационог суда, одлука другостепеног суда је заснована на правилној примени материјалног права, а ревизијама тужилаца се носовано указује на супротно.

Законом о платама у државним органима и јавним службама („Службени гласник РС”, број 34/01, 62/06, 92/11) уређен је начин утврђивања плата, додатака, накнада и осталих примања, између осталих и за - запослене у јавним службама које се финансирају из буџета Републике, Аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе (члан 1. став 1. тачка 3.). Чланом 2. Закона прописано је да се плате изабраних, именованих и постављених лица и запослених из члана 1. овог Закона утврђују на основу: 1) основице за обрачун плате 2) коефицијента 3) додатка на плату 4) обавеза које запослени плаћа по основу пореза и доприноса за обавезано социјално осигурање из плате у складу са законом (став 1.), а да поред елемената из става 1. овог члана, плате запослених из члана 11. тачка 4. овог закона садрже и део плате по основу радног учинка (став 2.), да основну плату изабраних, именованих и постављених лица и запослених из члана 1. овог закона чини производ основице из тачке 1. овог члана и коефицијента из тачке 2. овог члана осим за запослене из члана 1. тачка 4. овог закона (став 3.), док је чланом 5. наведеног Закона додаток на плату припада за 1) време проведено у радном односу (минули рад) - у висини од 4% од основице за сваку пуну годину рада остварену у радном односу код послодавца у смислу члана 1. овог закона; 2) дежурство и друге случајеве рада дужег од пуног радног времена одређене прописима (прековремени рад), 3) рад на дан државног и верског празника; 4) дневну накнаду за повећане трошкове рада и боравка на терену (теренски додаток); 5) рад ноћу (између 22,00 и 06,00 часова наредног дана), ако такав рад није вреднован при утврђивању коефицијента. Чланом 12. наведеног Закона ставом 1. прописано је да јавне службе које остваре приходе који нису јавни приходи у смислу Закона о јавним приходима и јавним расходима, могу увећати плате утврђене у складу са овим законом и актом Владе из члана 8. овог закона до висине оствареног прихода, а највише до 30% по запосленом. Уредбом о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС”, број 44/01...78/02, 121/03 са изменама и 11/12 и 124/12), коју је Влада Републике Србије донела на основу члана 8. Закона о платама у државним органима и јавним службама, утврђују се коефицијенти за обрачун и исплату плата запослених и - у јавним службама које се финансирају из буџета Републике Србије, Аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе (члан 1. став 1. тачка 1.).

Имајући у виду наведене норме материјалног права, које је децидно цитирао и другостепени суд и применио на утврђено чињенично стање, као правилан се, супротно наводима ревизија тужилаца, показује закључак да је тужбени захтев тужилаца за исплату разлике зараде до висине минималне зараде неоснован, односно да тужиоци неосновано траже да се обавезе тужени да им исплати разлику плате која одговара минималној заради. Током целог спорног периода је плата тужиоцима

исплаћивана у складу са уговором о раду, а супротно ревизијским наводима, вештачењем је утврђено да је тужиоцима у спорном периоду исплаћивана плата са увећањем која је била виша од минималне зараде прописане одредбом члана 111. Закона о раду (утврђене одлуком Социјално економског савета РС за спорни период), из чега произилази да тужиоцима не припада тражена разлика плате и осталих примања. Плате у јавном сектору утврђују се посебним, напред наведеним, прописима, па када је таквим обрачуном запосленом утврђена мања основна плата од минималне зараде прописане законом, мора му се исплатити плата у висини минималне зараде, а тужени је у конкретном случају тужиоцима у траженом периоду исплаћивао плату са увећањем у вишем износу од утврђене минималне зараде, увећавајући плату по члану 12. став 1. Закона о платама у државним органима, па се ревизијама неосновано указује на погрешну примену материјалног права

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић